

Arrest

nr. 153 619 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
              X
              X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 20 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 26 januari 2012 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich verder op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij vermelden hierbij dat hun zogenaamde ouders in België wonen en over de Belgische nationaliteit beschikken. Betrokkene voldoen echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Allereerst bewijzen betrokkenen de familieband niet. Het louter voorleggen van een paspoort en/of identiteitskaart van de personen waarop betrokkene beroept heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Verder tonen zij niet aan dat hun verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkenen slagen er zodoende niet in om aan te tonen dat zij in aanmerking komen voor het criterium 2.3.

Verder halen betrokkenen aan dat het moeilijk is om te verwachten dat zij alles hier zomaar de rug toekeren en naar hun land van herkomst zouden terugkeren en dat hun centrum van belangen hier in België ligt. Betrokkenen verbleven meer dan 20 jaar in Armenië en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. De verplichting om terug te keren betreft slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De elementen, met name dat betrokkene goed geïntegreerd zouden zijn, de Franse en Duitse taal zouden spreken, werkbereid zijn, zich de Belgische zeden en gewoonten eigen hebben gemaakt, duurzame sociale banden zouden hebben in België, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2. Over de onontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, in de mate dat het werd ingediend door de derde verzoekende partij, die minderjarig is.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend door de verzoekende partijen, onontvankelijk verklaard wordt. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd (op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift anderhalf jaar, thans vijf jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dient aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd, hetgeen echter niet blijkt uit het verzoekschrift.

Het beroep tot nietigverklaring is zodoende slechts ontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de eerste en tweede verzoekende partij (hierna: de verzoekende partijen).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het is een feit dat verzoekers descendanten zijn van de Belgische onderdanen en dat verzoekers wel over voldoende en alle bewijzen hebben en kunnen bijbrengen aangaande de familieband.

Dat verzoekers nu een onontvankelijke beslissing krijgen terwijl zo niet in de mogelijkheid werden gesteld om bijkomende toelichting te verschaffen en of documenten te laten geworden.

Dat het dan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoekers een onontvankelijke beslissing in kader van 9bis te laten betekenen, terwijl daarentegen met zekerheid kan worden gesteld dat verzoekers weldegelijk voldoen aan het criterium van de instructie en derhalve dus voldoen aan alle voorwaarden.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheid betekent.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig gehandeld.

Verzoekers hadden de rechtmatige verwachting gekoesterd, daar ze voldoen aan al de voorwaarden van banden met België of met een Belgische onderdaan, dat ze recht kon laten gelden tot het verblijf.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, die ook gelden ten aanzien van de verwerende partij, behelzen onder meer het recht op rechtszekerheid. Het recht op rechtszekerheid houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, waaruit volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (zie o.m.: Cass. 27 maart 1992, Arr. Cass. 1991-92, p. 727).

Dat het middel aldus gegrond is.”

3.1.2 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partijen menen dat zij voldoen aan “het criterium van de instructie” en derhalve dus aan alle voorwaarden, zodat het niet strookt met de redelijkheid om hen een onontvankelijke beslissing in

het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te laten betekenen. Tevens menen zij dat door de Belgische staat onzorgvuldig werd gehandeld.

In de mate dat de verzoekende partijen met dit betoog tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat de verzoekende partijen met dit betoog tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormeld artikel 9bis, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partijen menen dat zij voldoen aan “het criterium van de instructie”. Gezien in de bestreden beslissing verwezen wordt naar criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, kan ervan uitgegaan worden dat de verzoekende partijen op dit criterium doelen. Zoals uit de bestreden beslissing ook blijkt, werd deze instructie echter vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partijen tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Er dient echter op gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie en kunnen de verzoekende partijen zich dan ook niet beroepen op een schending van het redelijkheid- of zorgvuldigheidsbeginsel, omdat zij menen dat de gemachtigde voormelde instructie niet correct zou toegepast hebben.

Specifiek wat het rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen ervan mochten uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Dit beginsel brengt niet mee dat het vertrouwen van de burger in een zekere standvastigheid van de overheid of op vaste gedrags- of beleidsregels zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partijen in het kader van hun eerste middel, betoog dat steunt op de instructie van 19 juli 2009, niet dienstig is. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.1 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

In casu werden verzoekers geenszins aangesproken ivm het bijbrengen van het bewijs van de banden met de Belgische onderdanen, zijnde de ouders van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2 In de mate dat de verzoekende partijen met hun verwijzing naar "*de motiveringsplicht*" op de formele motiveringsplicht doelen, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt echter dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisseren, zodat het tweede middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren aan dat zij geenszins aangesproken werden in verband met het bijbrengen van het bewijs van de banden met de Belgische onderdanen, zijnde de ouders van de eerste verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag van 26 oktober 2011 beroepen hebben op het feit dat de ouders van "*verzoekers*" de Belgische nationaliteit hebben, waarbij zij zonder verdere specificering verwijzen naar een bijlage. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partijen de familieband niet bewijzen, want dat het louter voorleggen van een paspoort en/of identiteitskaart van de personen waarop men zich beroept geen voldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van verwantschap. De verzoekende partijen laten in hun verzoekschrift na inhoudelijk in te gaan op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, zodat zij ook niet aantonen dat de gemachtigde is uitgegaan van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij voeren slechts aan dat zij met betrekking tot het bewijs van banden met de Belgische onderdanen geenszins aangesproken werden en dat de bestreden beslissing tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een aanvraag om machtiging tot verblijf, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Zoals reeds aangegeven in het kader van het eerste middel, is het aan de verzoekende partijen om, wanneer zij in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9*bis* indienen, in deze aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en de door hen ingeroepen omstandigheden ook aan te tonen. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekende partijen aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Zoals hoger reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partijen de familieband met hun zogenaamde ouders die in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben, niet bewijzen, en gaan de verzoekende partijen ook in het geheel niet inhoudelijk in op deze motivering, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op grond waarvan zij menen dat de gemachtigde hen had moeten aanspreken in verband met het bijbrengen van het bewijs van de familiebanden. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaeden. Daar waar de verzoekende partijen tevens de schending van de hoorplicht lijken aan te voeren, dient te worden

benadrukt dat zij de kans hadden om hun aanvraag om machtiging tot verblijf met alle nodige gegevens en stukken te onderbouwen. De verzoekende partijen kunnen derhalve niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid hebben gehad om de familiebanden met de betrokken personen afdoende te bewijzen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

In de mate dat de verzoekende partijen het betoog aangaande de bewijzen van hun familieband voeren in het licht van criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad aangaande voormelde instructie heeft aangegeven in het kader van het eerste middel.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaan de verzoekende partijen in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht (met inbegrip van de hoorplicht) *juncto* de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1 In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie - en gezinsleven.

Een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België

- *Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap zijn.*
- *Een feitelijk gezin kan bijvoorbeeld bestaan uit het samenleving tussen echtgenoten, (groot)ouders en (klein)kinderen, bloedverwanten in de zijlijn (broers, tantes,...), het pleeggezin, het adoptiegezin, ongehuwde samenwoners (eventueel van hetzelfde geslacht), verloofden,...*
- *Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid. Zo lijkt het erop dat relaties zonder samenwoning niet kunnen beschouwd worden als een “gezinsleven”, behalve bij:*
  - o ouders en minderjarige kinderen*
  - o echtgenoten in het kader van een huwelijk.*

Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden.

Bijzonder geval opgesomd in instructie 19/7/2009 (punt 2.3): familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied vallen van de gezinshereniging maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 zoals bv. familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.”

3.3.2 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De verzoekende partijen beroepen zich echter niet op het bestaan van een concreet privé-leven, zodat hierop niet verder dient ingegaan te worden.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit het geheel van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen zich *in casu* beroepen op een gezinsleven met de Belgische ouders van de eerste verzoekende partij.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet bewezen is dat de verzoekende partijen een familieband hebben met de personen waarvan zij stellen dat het de ouders van de eerste verzoekende partij zijn. Zoals hoger reeds gesteld, wordt aan dit motief van de bestreden beslissing geen afbreuk gedaan. Bovendien laten de verzoekende partijen ook in het thans voorliggend verzoekschrift na enig ander, bijkomend bewijs voor te leggen waaruit de familieband kan blijken.

In de mate dat toch uit het administratief dossier zou blijken dat de ouders van de eerste verzoekende partij de Belgische nationaliteit hebben en dat de verzoekende partijen met deze Belgische ouders een feitelijk gezin vormen, dient erop gewezen te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekende partijen en hun (schoon)ouders dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partijen beperken zich in het kader van hun derde middel echter hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting. Zij brengen geen enkel concreet element aan op grond waarvan enige afhankelijkheid zou moeten blijken. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste waren van hun ouders of wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door hun ouders nodig hebben. De verzoekende partijen gaan echter in het geheel niet in op dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. In de mate dat uit het administratief dossier zou blijken dat de verzoekende partijen samenwonen met de ouders van de eerste verzoekende partij – hetgeen de verzoekende partijen echter zelf niet aanvoeren – dient erop gewezen te worden dat het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 32). De verzoekende partijen erkennen dit ook zelf in hun theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM. Met hun betoog maken de verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat de banden tussen hen en hun (schoon)ouders dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg vallen de verzoekende partijen niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan wordt op artikel 8 van het EVRM. Uit het theoretisch betoog dat de verzoekende partijen met betrekking tot voormeld artikel 8 voeren, kan echter niet afgeleid worden op welke manier zij de betrokken motivering concreet betwisten.

In de mate dat de verzoekende partijen in het kader van het derde middel opnieuw verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dat verband hoger heeft gesteld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE